Ч. 153 Четвер 11 липня (24 липня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Австро-угорска угода. — З шлезкого сойму. — Два дводержавні союзи.)

Будапештеньска часопись Magyar Nemzet доносить на основі урядових інформаций, що Угорщина згодила ся на домаганє Австриї, щоби торговельно-митова умова між обома половинами монархії обовязувала помимо опізненя через 10 літ, так, що торговельні трактати з иншими державами европейскими будуть, на случай їх заключеня, тревати так само довго, як і угода австро-угорска, то є через 10 літ починаючи від року 1903. — Запевняють, що наради вефферентів обох міністерств, угорского і австрийского, в справі ветеринарийній, довели в головних точках до пожаданого успіху. Наради ті відносили ся до найважнійшого спірного моменту між обома міністерствами в справі торговельно-митової угоди, і покінчили ся вчера.

Дня 19 липня закрито шлезкий сойм. Буджет виказує в доходах суму 2,171.515 корон, в розходах 5,637.202 корони. Остає ся покрити краєвими додатками 3,465.687 корон. Замітно що на школи призначена більша половина розходів, іменно 3,081.677 корон. Однако та велика сума іде на ґерманізацийні цїли. На послїднім засїданю польскі і чеські посли устами посла Сьвєжого зложили слїдуючу заяву: При кінци шестилїтя і тої сесиї констатуємо з жалем, що потреби і бажаня польского і чеського населеня в політичних, культурних і национальних відносинах доси не були увзглядненї. Не була переведена справедлива реформа виборча, наші предложеня постійно відкидали ся, наші заходи в справі засновуваня народних, середних і специяльних шкіл по мисли культурних і народних потреб нашого народа були безуспішні, язикова рівноправність в судах, урядах і публичнім житю не переведена, а ґерманізация в послїдних лїтах стала системою. Супротив того беремо назад наші предложеня, маніфестациї і заяви, які ми часто в тій палаті складали і торжественно протестуємо против постійного і безпощадного занедбуваня нашого населеня.

Берлиньска Post доносить про замітки, які в Петербурзї мали вийти з уст одної личности, стоячої близько особи італїяньского короля. Після тих заміток правительства: італїяньске і францускe мали вести, з нагоди відновленя тридержавного союза, дуже поважні переговори, які вправдї не видали якихсь офіциальних дипльоматичних нот, але довели до певних взаїмних приречень і ґаранций. Італїя не хоче і не може виповісти своєї участи в тридержавнім союзі, бо то наразило би єї на щорічні міліонові страти під економічним зглядом. В Італїї однак відзивають ся поважні голоси, що через єї виступленє з тридержавного союза витворив би ся ідеальний, політичний стан в Европі: против дводержавного францусько-російского союза, станув би дводержавний союз німецко-австрийский, а Італїя стояла би поза офіциальною звязию, і тоді припала би їй лише роля посередництва межи двома дводержавними союзами.

Новинки.

Львів дня 23 го липня 1902.

† **Є. Ем. кардинал Мечислав Ледоховский**, настоятель конґреґациї de Propaganda fide, як донесли телеграми, помер вчера о годині 6-ій рано. Кардинал Ледоховский уродив ся 1822 року в околици Сандомира. Вже яко 18-лїтний молодець посьвятив ся духовному званю і удав ся до Риму, де єго папа Пій IX окружив своєю опікою. Від того часу переходив постепенно ріжні церковні достоїньства; був спершу авдитором нунциятури в

18)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого).

(Дальше.)

— Не подобає ся то мені, — заявив Фома.

— І мені не все подобає ся.... много фальшивости єсть при тім. Але отверто поступати в торгових дїлах зовсїм не можна; тут потрібна політика! Тут, брате, коли підходиш до чоловіка, держи в лївій руці мід, а в правій ніж. Кождий чоловік хоче за гріш купити пять копійок.

— Ну, то вже.... не дуже добре, — задумчиво сказав Фома.

— Пізнійше добре буде.... Коли верх возьмеш, тоді й добре єсть.... Жите, брате Фомо, єсть дуже просте: або всїх гризи, або ляж сам в болото....

Старий усьміхав ся, а відломки зубів єго викликали у Фоми остру гадку:

„Много, видко, людий ти загриз“.

— Одним словом: війна! — повторив старий.

— А чи так добре? — спитав Фома, допитливо споглядаючи на Маякина.

— То значить, як добре?

— Чи лїпше не може бути? То все?

— А деж має щось кромі того бути? Кождий для себе жиє. Кождий бажає собі найлучше.... А що єсть то найлучше? Випереджувати людий, висше них станути. Тому й всї старають ся осягнути перше місце в житю, — один так, другий инакше, але всї заєдно хотять, щоби їх, як дзвіницї, здалека було видно. До того чоловік і призначений, до вивисшеня.... Навіть в книзї Иова се виражено: „Чоловік родить ся на терпінє, щоби як искри стреміти до гори“. Дивись, навіть дїти в забаві одно друге завсїгди хотять перевисшити. А кожда забава все має свій високий пункт, а тим єсть она інтересна.... зрозумів?

— Розумію! — сьміло і певно сказав Фома.

— То треба також і відчувати.... З самим лише зрозумінєм нїчого не осягнеш, а ти ще мусиш собі желати чого, так дуже желати, щоби гора тобі видавалась купинкою, а море калюжою. Ох! бувало, в твоїх лїтах я, бавлячи ся, жив. А ти все ще кудись-де сцїляєш.... Впрочім добрий плід не скоро доспіває..

Однообразні бесїди старого скоро осягнули то, на що були обчислені: Фома вслухував ся в них, і уяснив собі цїль житя. „Треба бути лучшим від других“, — заключив він, а розбуджена старим честолюбивість глубоко вїіла ся в єго серце.... Вїіла ся, але не заповнила єго, позаяк відносини Фоми до Мединьскої приняли той характер, який фатальним образом мусїли були приняти. Єго тягнуло до неї, єму завсїгди хотїло ся видїти єї, а при нїй був несьмілий, неповоротний і дурний, він знав те, і терпів через то. Він часто бував у неї, але єї трудно було застати дома саму: коло неї все, як мухи над кусником цукру, крутили ся уперфумовані елеґанти. Они говорили з нею по францускі, сьпівали, реготали ся, а він мовчав і дивив ся на них, повний гнїву і зависти. Стягнувши ноги, він сидїв де небудь в куті єї пестро убраної гостинної комнати, по котрій дуже трудно було ходити, о нїчо не завадивши або не перевернувши, — сидїв і понуро дивив ся на все.

Перед ним по мягких коврах безшумно мелькала она, кидаючи єму дружні погляди і усьмішку, за нею увихали ся єї обожателї а всї они так звинно, неначе змії, обходили ріжні столики, стільцї, екрани, підставки на цьвіти, — цїлий маґазин красних і крухих річий, розкинених по комнаті з певною недбалостию, однаково небезпечною і для них і для Фоми. Коли ходив, ковер не заглушував єго кроків, і всї ті річи чіпали ся єго сурдута, трясли ся і падали.... Був там на фортепяні бронзовий матрос, в поставі як розмахував ся, щоби закинути ратунковий перстінь, на перстени висїли шнури з дроту, і они Фому все тягнули за волосє. Все те вабуджувало сьміх у Софії Павловни і єї поклонників, але дуже гризло Фому, кидаючи єго раз в жар, раз в холод.

Не лекше було Фомі, коли був сам з нею. Стрічаючи єго дружною усьмішкою, она сїдала разом з ним в однім із затишних кутів сальону, і звичайно починала розмову від того, що жалувалась єму на всїх:

— Ви не повірите, яка я рада, що виджу вас!

І витягнувшись як кітка, она споглядала єму в очи своїм темним поглядом, в котрім тепер вибухало щось жадобного.

Лісбоні, відтак Апостольским відпоручником для пятьох полуднево-американьских републик в Боґота, а повернувши в р. 1861 до Риму став папским нунцием в Брюксели. В р. 1865 вибрали его капітули ґнїзненьска і познаньска своїм архіепископом. На тім становищи перебув до р. 1876, коли в наслїдок переслїдуваня пруского правительства, потерпівши кару дволїтної вязниці за сьмілу оборону прав католицкої церкви, мусів виїхати з Німеччини. Від р. 1892 був бл. п. кардинал настоятелем конґреґациї de Propaganda fide.

— Двайцять лїт з зубом в носї. В шпитали в Бернї моравскім відбула ся сими днями певно що одинока в своїм роді операция. Якійсь 46-лїтний впрочім здоровій і сильно збудованій женщинї видобуто з носа зуб, котрий їй там виріс. Она майже від 20 лїт чула біль голови з правого боку і нїхто не міг їй дати ради, аж ось тепер, коли лїкарі єї добре оглянули, побачили, що в носї щось есть, а коли то остаточно видобуто, показало ся, що то зуб, котрий на споді носової ями виріс взад і там зробив собі жолїбець через що тиснув на боки і викликував біль голови. По виймленю того зуба біль зовсїм щез а згадана женщина вернула зовсїм здорова домів.

— Самоїздом небезпечно їздити підчас тучі як ось показує слїдуюча нещаслива пригода. Пруский інжинер Роберт Гільберт вибрав ся був онногди зі своїм товаришем з Будапешту Бушіцом на самоїзді до Дердашки і Дренкови. В дорозї захопила їх сильна туча. Грім вдарив в самоїзд і в однїй хвили настав вибух бензини в вітлику при моторі. Бушіца забило на місци а Гілберта попарила бензина так сильно, що ледви чи буде жити.

— Убийство і самоубийство. З Перемишля доносять нам. Дня 21 с. м. около чверть на 4 рано застрілив капраль з 8 полку драґонів Іван Ґібнер, повійницю Катарину Саґулу із шестистрільного револьвера, а відтак тим самим револьвером відобрав і собі жите. Причиною убийства і самоубийства була заведена любов.

— Смерть через повішене. У Волощи пов. самбірского відобрав собі жите через повішене Гринь Грущак, властитель ґрунту лїт 60. Грущак занедужав перед кількома тиждням на запалене легких і мабуть та недуга спонукала его відобрати собі жите. Доходженє судової комісиї переведене на місци не викрило нїякого злочину.

— Треба уміти собі порадити. В берлиньских кругах войскових розповідають собі слїдуючу забавну історию. Пан „фір“ не міг дати собі ради з якимсь однорічником, котрого не міг нїяк научити, щоби він ставив нога до ноги, так як того вимагає припис войсковий, а однорічний охотник не знав ради на свій клопіт з паном „фіром“, бо хоч і як силував ся стулити ноги до купи, то таки не міг, все сьвітила ся між ними мала шпарка, бо хоч він і не мав так званих О-ніг, то все-таки они не були зовсїм рівні і мали маленький наклін до згаданої букви. Недавно тому при екзецирці каже „фірер“ до однорічника: Слухайте однорічник, я вам щось скажу — і при тих словах виймив срібну монету одномаркову (величини більше менше нашої корони), вложив єї однорічникови межи колїна та стиснув їх з цїлої сили — я тепер піду, а за пять мінут верну назад. Аби менї монета була межи колїнами, бо як нї, то буде біда! Однорічник бідачиско зміркував зараз, що не вистоїть так пять мінут. Але що вдїяти? Фірер верне і буде біда! Але від чого голова? Однорічник пішов борзо до неї по розум, здоймив із землї одномаркову монету, що випала ему була з помежи колїн, а коли опісля побачив що здалека надходить фірер вложив межи колїна двомаркову монету. — Ну, однорічнику? — питає фірер вернувши, — чи маєте ще марку межи колїнами? Ану побачимо! — каже і заглядає межи колїна а побачивши там дві марки усьміхнув ся, моргнув до однорічника: А видите однорічнику, як вже уміете добре держати колїна при купі. так сильно, що аж монету розплескали!

— Конкурс. Тов. „Шкільна Поміч в Коломиї“ прийме з початком шк. року 1902/3 коло 30 учеників руської ґімназиї до свого Інститута. Своїм питомцям дає Інститут цїле удержанє, ліжко, надзір і провід домовий, а також меншу поміч в науцї. Оплата виносить на рік 4 К на інвентар, 2 К 40 с. річна вкладка членьска, 2 К на кореспонденцию і місячно 34 К а евентуально за пранє біля 1 К. Місячну оплату (34 К) може Видїл знизити на основі сьвідоцтва убожества петента. Всї належитости треба платити з гори (річні зараз при принятю ученика, а місячні на початку кождого місяця). Питомцї мусять при принятю виказати ся, що мають три пари змінити біле на постіль, 6 пар біля, 6 ручників, 6 хустинок до носа і 2 пари обуви. Кождий принятий дістає карту принятя, без котрої не може спровадитись до Інститута. Поданя о принятє (враз з деклярациєю що-до місячної оплати і евент. сьвідоцтвом убожества) треба пересилати на руки голови „Товариства Шкільна Поміч в Коломиї“ до 25 серпня с.р.

— Руский інститут для дївчат в Перемишли подає сим до прилюдної відомости, що на рік шкільний 1902/3 прийме до свого Інститута, т. є. так на науку як і поміщене в пенсіонаті до 150 дївчат, і то так на курси приготовляючі (відповідаючі III і IV клясї шкіл народних), як і до кляс висших, т. є. кляс V—VIII. Звісний плян науковий сеї одинокої дотепер висшої школи дївочої в Галичинї, розложений дотепер на дві кляси низші (III і IV) і чотири кляси висші (V—VIII) дізнає з слїдуючим шкільним роком о стілько зміни, а властиво довершує ся в своїм дотеперішнім розвою на стілько, що ідучи за загальним покликом руского народа, вираженим впрочім і на сегорічних загальних зборах товариства, задумав дотеперішню свою школу перетворити в жіночий лїцей після наукового пляну мінїстерияльного з 11 грудня 1900 р. В тій цїли виготовив відповідні наукові пляни, приєднав для того лїцея відповідні учительскі сили і предложив дотичний науковий проспект до одобреня шкільним властям, так що з початком шкільного року 1902/3 надієсь отворити вже I клясу лїцея (замість дотеперішної V) і щорічно доповнити єї одною клясою висшою, аж до кляси VI, бо на таке число кляс розложені всї дївочі лїцеї в австрийскій державі. Рівнож починив Видїл відповідні заходи у властий краєвих і державних, щоби тому новозаснованому, першому цїлеєви рускому в Галичинї вєднати права і привилеї публичної школи. Мимо того, що такій перестрій школи получений з значно більшими видатками на сили учительскі і средства наукові, Видїл числячись з материяльним положенєм народу, его духовної і сьвітскої інтелїґенциї, не підносить дотеперішної оплати, а остає при тих самих услівях принятя, які

— Я так люблю говорити з вами! — музикально розтягаючи слова, сьпівала она. — Всї они менї надоїли... они такі скучні, ординарні, пережиті. А ви такий сьвіжий і отвертий. Ви здає ся також їх не любите?

— Стерпіти їх не можу! — твердо відповів Фома.

— А мене? — тихонько спитала она.

Фома відвернувши очи на бік і зітхаючи сказав:

— Котрий раз ви то питаєте ся?...

— Вам трудно се сказати?

— Не трудно.... але на що?

— Менї треба знати то....

— Ви бавите ся зі мною... — понуро сказав Фома.

А она широко отворила очи і тоном найбільшого здивованя спитала.

— Як бавлю ся? Що значить бавити ся?

І лице у неї було при тім таке ангельске, що він не міг не вірити їй.

— Люблю я вас.... люблю! Чи можна то не любити вас? — горячо говорив він та сейчас пониженим голосом сумно додавав:

— Та ви того не потребуєте!...

— Тепер сказали ви се! — вдоволено зітхнула Мединьска і відсунула ся від него. — Менї все дуже приємно слухати, як ви по говорите.... молодо, влучно.... Хочете поцїлувати мене в руку?

Він мовчки хопив за єї білу, тонку ручку і осторожно наклонивши ся над нею, пристрастно і довго цїлував єї. Она вирвала руку, усьміхнена, ґрацийозна, але зовсїм не порушена его пристратию. Задумчиво, з все тим самим блеском в очах, котрий Фому впроваджував в заклопотанє, она дивила ся на него як на щось рідкого і незвичайно цікавого та говорила:

— Скілько у вас здоровля, сили і душевної сьвіжости.... Ви, знаєте — ви, купцї, єсьте народом, що зовсїм ще доси не жив. єсьте цїлим народом, з ориґінальними традициями, з великою енерґією душі і тїла.... Ось ви приміром: таж ви дорогоцїнний камінь і як би вас відшлифовати.... о!

Коли она говорила: у вас, по вашому, по купецки, — Фомі видалось, що тими словами она як би відтручувала его від себе. То було і жаль і обидно для него. Він мовчав, глядячи на єї маленьку стать, завсїгди якось незвичайно красно убрану, завсїгди запашну як цьвіток і нїжну як дївиця.

Часами вибухало в нїм дике і брутальне бажанє схопити єї і цїлувати. Але єї красота і та нїжність тонкого і гнучкого тїла єї взбуджували в нїм обаву зломити, ушкодити єї, а спокійний, дружний голос, та ясний, але як би підглядаючий, погляд єї охолоджував пориви его; єму здавало ся, що дивить ся прямо в душу его і розуміє всї его гадки.... Але ті вибухи чувства були рідкі, а взагалї молодець відносив ся до Мединьскої з обожанєм, подивляючи всьо на ній: єї красоту, єї слова, єї одежу. А побіч того бажаня в нїм завсїгди жила гризучо-остра сьвідомість віддаленя єго від неї і єї висшости над ним.

Такі відносини повстали скоро між ними: по двох, трох стрічах Мединьска вповні заволоділа молодцем і почала поволи мучити єго. Їй видай подобала ся власть над здоровим. сильним молодцем, подобало ся будити і усмиряти в нїм зьвіря лише голосом і поглядом і она упоювала ся грою з ним, переконана о силї своєї власти. Він відходив від неї на пів хорий від зворушеня і уносив з собою обиду на ню і гнїв на себе, — много тяжких і ошоломляючих чувств. А по двох днях він знов являв ся, аби дати себе мучити.

Раз він несьміло спитав єї:

— Софіо Павловна!... Мали ви дїти?

— Нї...

— Я то й знав! — з радостию скрикнув Фома.

Она глянула на него очима зовсїм маленької і наївної дївчини і сказала:

— Звідки ви то знали? І на що вам то знати, чи мала я дїти?

Фома почервонїв, склонив голову і почав говорити їй глухо і так, як би видобував він слова із під землї а кожде слово важило кілька пудів.

— Видите.... коли женщина, котра.... то значить родила, то у неї очи.... зовсїм не такі....

— Та-ак? А якіж?

— Безвстидні! — бухнув Фома.

Мединьска розсьміяла ся своїм срібним сьміхом, а Фома глядячи на ню, розсьміяв ся також.

— Ви простїть! — сказав він вкінци. — Я може некрасно ... неприлично сказав....

— О нї, нї! Ви не можете сказати нїчого неприличного.... ви чистий, милий хлопець. Отже у мене очи не безвстидні?

— У вас... як у ангела! — з одушевленєм заявив Фома, споглядаючи на ню сияючим поглядом.

І она глянула на него так, як ще дотепер нїколи не дивила ся, — поглядом женщини-матери, смутним поглядом любви, змішаної з журбою о милого.

— Ідїть, мій голубчику.... Я умучена і хочу відпочити.... — сказала до него і встала не глянувши на него.

Він послушно пішов.

Якийсь час по тій пригоді она держала ся взглядом него більше строго і чесно, так як би жалувала єго, але потім відносини приняли давну форму гри кітки з мишею.

Відносини Фоми до Мединьскої не могли укрити ся перед его хрестним вітцем і одного разу старий, принявши глумливий вираз спитав его:

— Фомо! Ти частїйше за голову бери ся, щобись єї через який випадок не стратив.

— А то ви до чого говорите? — спитав Фома.

— А що до Соньки.... за часто ти вже до неї ходиш.

були до сего часу, т. є. при 40 К місячно від одної дівчини, 60 К від двох сестер. Оплата за саму науку від учениць доходячих, т. є. не поміщених в інститутскім пенсіонаті, виносить 8 К місячно.

Шкільна оплата в ліцею виносить піврічно 10 К. Побіч висше згаданих змін в пляні науковім, котрі заведуть ся в слідуючім році лиш в клясі V. і щорічно займати будуть лиш одну клясу висшу аж до цілковитого отвореня ліцея, не зайдуть впрочім ані в науці сьпіву, музики, рисунків, робіт жіночих, ані в загальнім духовім вихованю нашого молодого поколїня ніякі зміни; противно основи єго, виховане релїгійно-моральне, а на тій основі поставлена ціль для нашого житя первордядної ваги, виховати патріотичне, духом і тілом кріпке жіноцтво, як були до тепер непохитними, так будуть і в будучности неповорушними, провідними ідеями Інститута.

Сї загальні установи доводить виділ Інститута до прилюдної відомости з тою заміткою, що во виду звісного і дуже численного попиту до нашого Інститута, порадно буде для інтересованих родичів зголошеня свої приспішити і найдальше до дня 25 серпня їх надіслати на руки п. Івана Матковского, господаря руского Інститута для дівчать в Перемишли.

На жадане родичів або инших інтересованих сторін висилає виділ обширнїйші і точнїйші проспекти свого Інститута відворотною почтою.

† **Остап Терлецкий**, колишний голова віденьскої „Січи", один із проводирів молодежи нового напряму в сімдесяти роках минувшого столїтя, чоловік дуже здібний і працьовитий, незвичайно честного характеру, помер у Львові в 51-ім році житя. Покійник займав ся історию і писав в сім напрямі.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних. набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по знижениій цїнї 8 К за комплет.

Телеґрами.

Відень 23 липня.. В тутешних дипльоматичних кругах впевнюють, що австро-угорский амбасадор в Берлинї, ґр. Сеґені-Маріч, повертає дня 18 серпня з відпустки до Берлина, аби взяти там участь в принятю італїяньского короля, котрий в тім часї відвідає цісаря Вільгельма.

Льондон 23 липня. Коронация короля Едварда не відбуде ся дня 9 серпня, бо лїкарі побоюють ся, що супротив ослабленя короля, може змінити ся стан єго здоровля на гірше.

Петербург 23 липня. Місто Хайляр в Манджурії проголошено урядово навіщеним холерою.

Париж 23 липня. Клерикальні віча против правительства відбувають ся в цїлій Франциї чим раз частїйше. Вчера відбули ся великі демонстрациї клерикальні в Парижи. Поліция завела лад, арештуючи кілька осіб.

Білгород 23 липня. Шайка Альбанців напала на монастир Високий-Деканї і зажадала від черців 3000 лірів, грозячи в противнім случаю підпаленем монастиря і вирізанем черців. Жадану суму черцї сейчас зложили. Сербский посол в Константинополи вніс до турецкого правительства енерґічний протест в тій справі.

— А що то вас обходить? — грубовато сказав Фома. — І що за Сонька она для вас?

— Менї нічого до того.... я на тім нічого не страчу, як тебе висисають. А що єї Сонькою кличуть, о тім всї знають.... А що она панї на гроші захланна, також всї знають.

— Она мудра! — твердо заявив Фома, нахмурившись і вложивши руки до кишенї. — І образована.

— Розумна, то правда! Послїдного разу як розумно устроїла она вечер: доходу було два тисячі чотириста, розходу тисяч девятьсот.... А розходу й тисячу не могло бути, тому, що всї роблять їй всьо даром.... Образована.... Она вже тебе виобразує.... а особливо ті голодранцї, котрі довкола неї крутять ся...

— Не голодранцї, а.... також розумні люди! — злїстно відрізав Фома, вже сам собі противорічучи. — І я від них учу ся.... Я що? Нічого не умію. Нї до танцю, нї до нічого.... Що мене научили? А там о всім говорять.... і кождий уміє щось сказати. Ви менї не перешкаджайте стати подібним до людий....

— Фу-у! Я-як ти говорити научив ся! То єсть, як град по даху.... так сердито! Ну добре.... будь подібний до людий.... лише що до того, то було би о много безпечнїйше в реставрацию ходити; там люди вже суть лучші, нїж у Софії.... А ти би, молодче, все таки учив ся людий пізнавати, котрий що варт.... приміром Софія.... що она представляє?... Насїкома для окраси природи і нічого більше!

Обурений до глибини душі, Фома стиснув зуби і пішов від Маякина, ще глубше засунувши руки до кишенї. Але старий вскорі знов заговорив о Мединьскій.

Они вертали із заливу по огляненю пароходів і, сидячи в великих і вигідних санках, дружелюбно і оживлено розмавляли о дїлах. Було то в марті; під копаницями саний хлюпала вода, снїг був вже покритий брудним налетом а сонце сияло на яснім небі весело і тепло.

— Як приїдеш, чи підеш сейчас до своєї дами? — неожидано спитав Маякин, перервавши купецьку розмову.

— Піду — коротко відповів Фома невдоволений.

— Гм.... скажи, чи часто робиш їй подарунки? — просто і якось сердечно спитав Маякин.

— Які подарунки? на що? — здивовано питав Фома.

— Не робиш їй дарунків? Іди-ж ти.... Не вжеж она просто так, з любови, жиє з тобою?

Фома почервонів з гніву і встиду, скоро обернув ся до старого і з докором сказав:

— Ех! Старий ви чоловік, а говорите, що аж встидно слухати! Ну, щось подібного говорити! Чиж она на.... щось подібного зійшла би?!

Маякин цмокнув губами і сьпівучим одно-звучним голосом відізвав ся:

— Який ти ду-убина! Який з тебе дурачина!

І нараз розлютив ся і плював.

— Тьфу тобі! Всяка скотина пила з горшка, лишили ся останки, а дурак із брудного горшка зробив собі божка.... До чорта! Ти іди до неї і просто говори: хочу бути вашим любовником.... Я чоловік молодий, дорого за се не беріть!

— Батьку! — понуро і грізно сказав Фома. — Я того слухати не можу. Колиб хто инший то....

— Та хтож кромі мене остереже тебе? А, мої панове! — закричав Маякин, сплеснувши руками. — Отже она тебе цілу зиму за ніс водила? Ну, за ніс! Ах, що за стерво она!

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольського, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольського лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольського, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).